

İNSANOĞLU BİR AVUÇ ADEM

Kitabın Adı: İnsanın Acayip Kısa Tarihi

Kitabın Yazarı: Güray SÜNGÜ

Cennet ve cehennem... Göz alıcı elma, kapalı kapılar ve hayali düşler... Göğe ulaşmış kızıl elma cezbetti insanoğlunu. Yasak olmanın verdiği azap nefesine yenik düştü. Isırdı elmayı Adem. Dünya'ya gönderildi ve bunun bir son olacağını düşündü ama o kendi elleriyle ikinci bir başlangıç yapmıştı.

İnsan birden fazla başlangıcı arar mıydı? Ya da insan başlangıcının sonu olacağını bile bile farklı yollara sapar mıydı? Bazen canımızı acıtan duyguları söküp atmak, kafamızı bulandıran bütün o yapay hisleri bir kağıt buruşturur gibi küçücük hale getirmek, yok etmek isteriz. Sana sadece acı çektiğini düşündüğün duygular gittiğinde ilk başta rahatlamış hissedersin. Üzerinden tonlarca yük çekip alınmış gibi... Ama aynı zamanda kendini boşluğa düşmüş gibi hissedersin sanki hiç var olmamışsın gibi... Unutulmaması gerekir: “Duygular, ne olursa olsun bizi var eder. Bizi yeşertip yaşanılır bir insan kılar.” Peki ya acıtan duygular? Hepimiz hayatta acı tatlı duygulara şahit oluyoruz fakat hiçbirimiz bu duyguları dolu dolu yaşamıyoruz. Hiçbir gün diğeriyle aynı olmuyor. Güneş iki defa üst üste aynı yere doğmuyor ve yaşanan hiçbir duygu birbiriyle aynı olmuyor. Bu yüzden her duyguyu dibine kadar sömürün, uçlarda yaşayın, ertelemeyin hayatı. Ve bırakın duygularınızda sizinle birlikte gelsin... Unutmayın, unutmaya çalışmayın. Sevmek, kaybetmek, kavuşmak, özlemek, acı çekmek, umut etmek... Büyüdüğümüzde bizimle büyüyen ve gelişen duygularımız bizi biz yapan basamakları oluşturur. Çok sevindiğiniz ve çok üzüldüğünüz anlar da olacak. Nefes alırken öldüğünüzü de sevinçten havalara uçtuğunuzu da hissedeceksiniz bu hayatta. Aynanın arkasındaki sır gibi duygularımız bizi bize yansıtır. Fakat sen duygularından kurtulmak istiyorsan sana hiçbir şey kalmadığını farkettiğin o an, deli gibi kendini arayacak ve kendini bulmaya çalışacaksın. Her arayışında kendini aynı yerde bulacaksın ta ki hiç hareket etmediğini anladığın ana kadar. Aynanın arkasından sır kalkarsa kendini göremezsin, duyguların olmadan benliğini göremediğin gibi...

Bu yüzden her arayışta kendini tanıyamayacaksın. Yüzünde anlamsız bir ifadeyle etrafa bakacak sonra tekrar arayışa başlayacaksın. Bozuk bir plak gibi aynı yerde takılıp kalacaksın. Aşık olmak isteyeceksin. Yavaş yavaş hissediyorsun kalbini. Göğüs kafesinde anlamsız bir karıncalanma... Yaşanmış duyguların kırıntısı baş gösteriyor ufaktan. Tam hislerini bulmanın sevinci ile gülümseyecek iken bir damla yaş akıyor gözünden. Bir anda yüreğine inen amansız ağrı sana bütün hikayeyi anlatıyor: Anneni... Aramaya çıkıp bulamadığın kendini, aşkını, kederini, Allah'ım bana unuttur diye yalvarışını, hatırladıktan sonra unutturma diye haykırışını... İnsanoğlu bir avuç Adem. Önce elmayı yer sonra pişman olup tövbe eder. Duygularını çeyizliklerin arasına katlayıp koyanlar için olsun bu sözlerim. Bir gün değil her gün yaşayabilmemiz dileğiyle...

Zeynep BAYHAN
Öğrenci